

NORA
ROBERTS
*Het lied van
de getijden*

Vertaling Els Papelard

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 1998 Nora Roberts
Oorspronkelijke titel: *Rising Tides*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2010 HarperCollins Holland
Vertaling: Els Papelard
Omslagontwerp: bij Barbara
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0867 7
ISBN 978 94 027 6241 9 (e-book)
NUR 302
Eerste druk februari 2016
Tweede druk september 2021

Originele uitgave verschenen bij Jove Book, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijk-nis met bestaande personen berust op toeval.

Proloog

Ethan schoot wakker uit een droom en rolde uit bed. Het was weliswaar nog donker, maar hij begon zijn dag doorgaans voordat de zon opkwam. Hij hield van de rust, de regelmaat, het harde werk dat op hem wachtte.

Hij was nog steeds dankbaar dat hij deze keus had gekregen en dit leven kon leiden. Hoewel de mensen die hem zowel die keus als dat leven hadden gegeven allebei dood waren, kon Ethan hun stemmen nog steeds horen weerklinken in het mooie huis aan het water. Wanneer hij in zijn eentje in de keuken zat te ontbijten, betrapte hij zich er vaak op dat hij naar de deur keek en verwachtte zijn moeder gapend te zien binnensloffen, haar rode haar nog in de war, haar ogen halfdicht van de slaap.

En hoewel ze nu al bijna zeven jaar dood was, beurde de herinnering aan dat huiselijke ochtendtafereeltje hem op.

De gedachte aan de man die zijn vader was geworden, stemde hem echter bedroefd. Drie maanden na de dood van Raymond Quinn was Ethan nog te verdrietig om troost te kunnen putten uit herinneringen. En de omstandigheden waarmee zijn vaders dood was omgeven, waren zowel afschuwelijk als onduidelijk. Hij was omgekomen ten gevolge van een eenzijdig auto-ongeluk op klaarlichte dag en op een droge weg, op een dag in maart waarop nog maar weinig te merken viel van het naderende voorjaar. De auto had snel gereden, en de bestuurder had hem in een bocht niet in zijn macht kunnen – of willen – houden. Uit het onderzoek was gebleken dat er geen fysieke reden was waarom Ray tegen die telefoonpaal was geknald.

Maar er was wel bewijs van een emotionele reden, en die lag Ethan zwaar op het hart.

Aan die reden dacht hij terwijl hij zich klaarmaakte voor de dag. Nadat hij had gedoucht, haalde hij vluchtig een kam door zijn nog vochtige haar, maar het lukte hem niet de dikke, door de zon gebleekte bruine golven te temmen. Voor de beslagen spiegel staand schoor hij vervolgens de scheerzeep en de baardstoppeltjes van zijn gebruinde magere gezicht. Zijn kalme blauwe ogen stonden ernstig en bevatten geheimen waarvan hij zelden iemand deelgenoot maakte.

Over zijn linkerkaak liep het litteken van een snee die hij te danken had aan zijn oudste broer, en die zijn moeder geduldig had gehecht. Het kwam goed uit dat hun moeder arts was geweest, dacht Ethan terwijl hij afwezig met een duim over de nog vaag zichtbare lijn streek. Eén van haar drie zoons had gewoonlijk wel eerste hulp nodig gehad.

Ray en Stella hadden hen in hun huis opgenomen, drie tieners, allemaal wild, allemaal beschadigd, allemaal vreemden. En ze hadden een gezin van hen gemaakt.

Toen had Ray een paar maanden voor zijn dood nog een jongen in zijn huis opgenomen.

Seth DeLauter was nu een van hen. Ethan trok dat nooit in twijfel, al deden andere mensen dat wel. In het stadje St. Christopher gingen geruchten dat Seth niet zomaar een van Ray Quinns ontheemde kinderen was, maar zijn buitenechtelijke zoon. Een kind dat hij had verwekt bij een andere vrouw toen zijn eigen vrouw nog leefde. Bij een jongere vrouw.

De praatjes kon Ethan nog wel negeren, maar hij kon onmogelijk om het feit heen dat de tienjarige Seth hem aankeek met de ogen van Ray Quinn.

In die ogen waren schaduwen die Ethan herkende. Gewonde mensen herkenden elkaar. Hij wist dat Seths leven een nachtmerrie was geweest voordat Ray hem had opgenomen. Ethans jeugd was ook gruwelijk geweest.

Nu was de jongen veilig, dacht Ethan terwijl hij een wijde katoenen

broek en een verschoten werkshirt aantrok. Hij was nu een Quinn, ook al was het juridische gedeelte nog niet helemaal afgerond. Maar daar hield Phillip zich mee bezig. Ethan dacht dat zijn broer, een echte detailfreak, dat aspect van de zaak wel samen met hun advocaat zou oplossen. En hij wist dat er een broze band was ontstaan tussen Seth en Cameron, de oudste van de gebroeders Quinn.

Dat was niet zonder slag of stoot gegaan, dacht Ethan glimlachend. Het had geleken alsof je twee boze katers naar elkaar zag blazen en klauwen. Maar nu Cam was getrouwd met Anna, de mooie sociaal werkster, zou het leven misschien een beetje rustiger worden.

Ethan gaf de voorkeur aan een rustig leven.

Ze hadden overigens nog genoeg gevechten in het verschiet, onder andere met de verzekeringsmaatschappij. Die weigerde Rays levensverzekering uit te betalen omdat vermoed werd dat Ray zelfmoord had gepleegd. Ethans maag verkrampde, en het duurde even voordat hij weer tot zichzelf was gekomen. Zijn vader zou zich nooit van het leven hebben beroofd. De Mighty Quinn had zijn problemen altijd onder ogen gezien, en hij had zijn zoons geleerd hetzelfde te doen.

Maar het hing boven het gezin als een donkere wolk die niet wilde overwaaien. En dat was niet het enige probleem. Een tijd geleden was Seths moeder plotseling opgedoken in St. Christopher. Ze had een bezoek gebracht aan de decaan van de universiteit waar Ray Engelse literatuur doceerde en had Ray beschuldigd van seksuele intimidatie. Haar beschuldiging had niet standgehouden – daarvoor had ze te veel gelogen, haar verhaal te vaak veranderd. Maar het viel niet te ontkennen dat zijn vader overstuur was geweest. Het viel evenmin te ontkennen dat Ray ook was weggegaan, kort nadat Gloria DeLauter uit St. Chris was vertrokken.

En hij was teruggekomen met de jongen.

Verder was er nog de brief die na Rays ongeluk in zijn auto was gevonden. Een brief van Gloria DeLauter waarin ze Ray onomwonden

chanteerde. En het stond vast dat Ray haar geld had gegeven, heel veel geld.

Nu was Gloria weer verdwenen. Ethan wilde dat ze wegbleef, maar hij wist dat de praatjes niet zouden ophouden voordat alle antwoorden boven tafel kwamen.

Daar kon hij niets aan doen, hield hij zichzelf voor ogen. Hij stapte de gang in, klopte op de deur tegenover die van zijn kamer. Seths gekreun werd gevolgd door een slaperig gemompel, daarna een geërgerde vloek. Ethan liep verder de gang door en de trap af. Natuurlijk zou Seth er weer over klagen dat hij zo vroeg moest opstaan. Maar nu Cam en Anna op huwelijksreis waren in Italië en Phillip tot het weekend in Baltimore was, was het Ethans taak de jongen te wekken en ervoor te zorgen dat hij naar het huis van een vriendje ging, waar hij bleef tot het tijd was om naar school te gaan.

Het krabseizoen was in volle gang, en de dag van een visser begon voordat de zon op was. Dus tot Cam en Anna terug waren, begon Seths dag ook voor zonsopgang.

Het huis was stil en donker, maar hij bewoog zich er moeiteloos doorheen. Hij had nu wel een eigen huis, maar een van de voorwaarden om de voogdij over Seth te krijgen, was dat de drie broers onder één dak woonden en de verantwoordelijkheden deelden.

Tegen verantwoordelijkheden had Ethan geen bezwaar, maar hij miste zijn huisje, zijn privacy en de behaaglijkheid van zijn vroegere leven.

Op de tast deed hij het licht in de keuken aan. De vorige avond was het Seths beurt geweest om na het eten af te ruimen, en de jongen had zich er met de Franse slag van afgemaakt. Maar Ethan liep zonder zich om het rommelige en kleverige tafelblad te bekommeren rechtstreeks naar het fornuis.

Simon, zijn hond, rekte zich loom uit en klopte met zijn staart op de vloer. Nadat Ethan het koffiezetapparaat had aangezet, begroette hij de retriever met een terloopse aai over zijn kop.

Toen kwam de droom hem weer in gedachten. De droom die hij net voor het wakker worden had gehad. Zijn vader en hij waren op de vissersboot krabbenfuiken aan het controleren geweest. Alleen zij tweeën. De zon had heet en verblindend fel geschenen, het water was spiegelglad en helder geweest. Alles was zo duidelijk geweest. Zelfs de geur van het water, de vissen en het zweet had hij kunnen ruiken.

Zijn vaders stem, die hij zich nog zo goed herinnerde, was boven het geronk van de motor en het gekrijs van de meeuwen uit gekomen.

‘Ik wist wel dat je voor Seth zou zorgen, dat jullie drieën voor hem zouden zorgen,’ had Ray gezegd.

‘Je had niet dood hoeven te gaan om dat uit te testen,’ zei Ethan verontwaardigd. In zijn stem klonk de woede door waaraan hij weigerde toe te geven wanneer hij wakker was.

‘Het was ook niet mijn idee,’ zei Ray luchtig. Onder het praten haalde hij de krabben uit de fuik die onder de boei hing die Ethan net had binnengehaald. Zijn dikke oranje vissershandschoenen glommen in de zon. ‘Wat dat betreft, kun je me vertrouwen. Je hebt hier een paar mooie zachte krabben en een heleboel vrouwtjeskrabben.’

Ethan wierp een blik op de fuik van kippengaas die vol zat met krabben, en nam automatisch nota van hun grootte en aantal. Maar het was niet de vangst die van belang was voor hem, niet hier, niet nu. ‘Je wilt dat ik je vertrouw, maar je legt niets uit.’

Ray keek om en zette zijn vuurrode pet schuin. De wind speelde met zijn indrukwekkende bos zilverkleurige haar, deed de karikatuur van John Steinbeck op zijn wijde T-shirt rimpelen over zijn brede borst. De grote Amerikaanse schrijver hield een bordje vast met de tekst dat hij zou werken voor de kost, maar hij leek er niet erg gelukkig mee.

Ray Quinn daarentegen blaakte van gezondheid en energie. De diepe rimpels in zijn rode wangen leken slechts te demonstreren dat hij

een voldane, tevreden en krachtige man van in de zestig was die nog jaren te leven had.

‘Je moet je eigen weg vinden, je eigen antwoorden.’ Ray keek Ethan glimlachend aan, waardoor de rimpels aan weerszijden van zijn stralend blauwe ogen dieper werden. ‘Op die manier betekent het meer. Ik ben trots op je.’

Ethans keel begon te branden en zijn hart kromp ineen. Nadat hij routineus nieuw aas in de fuik had gelegd, keek hij naar de oranje boeien die dobberden op het water. ‘Waarom?’

‘Omdat je er bent. Gewoon omdat je Ethan bent.’

‘Ik had vaker bij je langs moeten komen. Ik had je niet zoveel alleen mogen laten.’

‘Onzin.’ Nu klonk Rays stem zowel geërgerd als ongeduldig. ‘Ik was geen oude invalide. Jezus, Ethan, ik word nijdig als je dat denkt, als je jezelf verwijt dat je niet op me hebt gepast. Zoals je Cam wilde verwijten dat hij in Europa is gaan wonen, en zelfs Phillip dat hij naar Baltimore is gegaan. Gezonde vogels verlaten het nest. Je moeder en ik heb gezonde vogels grootgebracht.’

Voordat Ethan iets kon zeggen, tilde Ray een hand op. Het gebaar was zo typerend, de docent die iets duidelijk maakte en niet duldde dat hij werd onderbroken, dat Ethan onwillekeurig glimlachte. ‘Je hebt ze gemist. Daarom wilde je kwaad op ze zijn. Zij gingen weg, jij bleef hier, en je miste hun gezelschap. Nu heb je ze terug, waar of niet?’

‘Het lijkt er wel op.’

‘En je hebt een mooie schoonzus, het begin van een botenbouwbedrijf en dit...’ Ray maakte een weids gebaar naar het water, de dobberende boeien, de hoge, glanzend natte vallisneria, en een eenzame zilverreiger die als een marmeren pilaar op de oever stond. ‘En in je heb je iets wat Seth nodig heeft. Geduld. Misschien in bepaalde opzichten zelfs te veel geduld.’

‘Wat bedoel je daarmee?’

Ray zuchtte diep. ‘Er is iets wat je niet hebt, Ethan, maar wat je wel nodig hebt. Je zit maar te wachten en uitvluchten te bedenken, en je doet helemaal niets om het te krijgen. Als je niet gauw iets doet, verlies je het opnieuw.’

‘Wat dan?’ Ethan haalde zijn schouders op en manoeuvreerde de boot naar de volgende boei. ‘Ik heb alles wat ik nodig heb, alles wat ik wil.’

‘Vraag niet wat, maar wie.’ Toen had Ray met zijn tong geklakt, zijn zoon bij de schouder gepakt en hem door elkaar geschud. ‘Word wakker, Ethan.’

En Ethan was wakker geworden, met het merkwaardige gevoel van die grote vertrouwde hand nog op zijn schouder.

Maar, dacht hij terwijl hij peinzend een slok van zijn eerste beker koffie nam, hij had nog steeds geen antwoorden.

Hoofdstuk 1

‘Hier hebben we een paar mooie zachte krabben, *cap’n*.’ Jim Bodine haalde de krabben uit de fuik en gooide de verkoopbare exemplaren in de tank. Hij trok zich niets aan van de klappende scharen – en had de littekens op zijn dikke handen om dat te bewijzen. Weliswaar droeg hij de traditionele handschoenen van een krabbenvisser, maar zoals iedere visser je kon vertellen, versleten die snel. En het was bekend dat een krab zelfs het kleinste gaatje wist te vinden.

Hij werkte onverstoorbaar door, zijn benen gespreid om zich in evenwicht te houden op de schommelende boot, zijn donkere ogen tot spleetjes geknepen in een gezicht dat verweerd was door ouderdom, de zon en het leven. Jim zou kunnen doorgaan voor vijftig of tachtig, maar het interesseerde hem weinig hoe oud men hem schatte.

Hij sprak Ethan altijd aan met *cap’n* en zei zelden meer dan één volzin per keer.

Ethan veranderde enigszins van koers om naar de volgende fuik te varen. Met zijn rechterhand duwde hij licht tegen de helmstokverlenger, waaraan de meeste vissers de voorkeur gaven boven een stuurrad. Tegelijkertijd bediende hij met zijn linkerhand de gas- en de schakelhendel. Wanneer je langs een lijn fuiken voer, moest je voortdurend kleine wijzigingen aanbrengen in de koers en de snelheid.

De Chesapeake Bay kon vrijgevig zijn als hij dat verkoos, maar hij vertoonde nogal eens kuren en liet je werken voor zijn gaven.

Ethan kende de baai net zo goed als zichzelf. Vaak dacht hij zelfs dat hij de baai met zijn grillige stemmingen en bewegingen beter kende dan zichzelf. De grootste riviermonding van het continent stroomde over een afstand van ongeveer driehonderd kilometer van het noorden naar het zuiden. Toch was ze ter hoogte van Annapolis maar ruim zes

kilometer breed, en bij de monding van de Potomac River vijftig kilometer. St. Christopher lag verscholen op het zuidelijke deel van de oostkust van Maryland. Het stadje was afhankelijk van de gulheid van de baai, maar verwenste hem tegelijkertijd om zijn grillen.

Ethans gedeelte van de baai, zijn thuiswater, was omzoomd door moerasland dat was doorsneden van laaglandrivieren met steile oevers, die glinsterend tussen dichte groepjes gombomen en eiken door stroomden.

Het was een wereld van getijdenriviertjes en plotselinge ondiepten waar vallisneria en snavelruppia groeiden.

Het was Ethans wereld geworden, met zijn wisselende seizoenen, zijn onverwachte hevige regenbuien, en altijd de geluiden en geuren van het water.

Op het juiste moment greep hij zijn pikhaak, sloeg de haak met een vloeiende beweging om de lijn van de fuik en legde die over de katrol van de lier.

Binnen een paar tellen rees de fuik uit het water op met druipende slierten wier, stukken oud aas en vol met krabben.

Hij zag de helderrode scharen van de volgroeide vrouwtjeskrabben en de dreigende ogen van de mannetjes.

‘Een hoop krabben,’ was het enige wat Jim zei voordat hij aan het werk ging en de fuik aan boord hees alsof die een paar ons woog in plaats van een paar pond.

Het water was vandaag ruw, en Ethan kon ruiken dat er onweer op komst was. Hij bestuurde de boot met zijn knieën wanneer hij zijn handen nodig had voor andere karweitjes. En hij keek naar de wolken die zich ver aan de westelijke hemel begonnen samen te pakken.

Volgens hem hadden ze nog genoeg tijd om langs de fuiken in de engte van de baai te varen om te kijken hoeveel krabben daar de fuiken in waren gekropen. Hij wist dat Jim in geldnood zat – en zelf had hij elke cent die hij kon krijgen nodig om het botenbouwbedrijf

draaiende te houden dat hij en zijn broers onlangs hadden opgericht.

Tijd genoeg, dacht hij opnieuw toen Jim een fuik voorzag van nieuw aas, ontdooiende stukjes vis, en deze vervolgens overboord gooide. Zodra de lijn van de katrol was gehaald, trok Ethan de volgende boei naar de boot toe.

Simon, Ethans glanzende retriever, stond met zijn tong uit zijn bek met zijn voorpoten op het dolboord. Net als zijn baasje was hij nergens gelukkiger dan op het water.

Ethan en Jim werkten samen in bijna volledige stilte, slechts communicerend met gegrom, een schouderophalen en af en toe een vloek. Ze deden hun werk met plezier omdat er krabben in overvloed waren. Maar er waren jaren waarin dat niet zo was, jaren waarin het leek alsof de winter de krabben had uitgeroeid, of dat het water nooit meer warm genoeg zou worden om ze tot zwemmen te verleiden.

In zulke jaren hadden de vissers het moeilijk. Tenzij ze een andere bron van inkomsten hadden. Ethan wilde er een hebben: boten bouwen.

De eerste boot was bijna klaar. En het was een juweeltje, vond Ethan. Cameron had al een tweede klant aan de haak geslagen – een of andere rijke pief die Cam kende uit de tijd dat hij nog racete – dus zouden ze binnenkort aan de volgende boot beginnen. Ethan twijfelde er geen moment aan dat zijn broer het geld zou binnenhalen.

Het zou ze lukken, hield hij zich voor. Het zou een succes worden, ondanks Phillips twijfels en voortdurende geklaag.

Hij keek omhoog naar de zon, schatte hoe laat het was en bestudeerde de wolken die langzaam en gestaag naar het oosten dreven.

‘We gaan terug, Jim.’

Ze waren acht uur op het water geweest, wat voor hun doen niet lang was. Maar Jim klaagde niet. Hij wist dat Ethan niet zozeer vanwege het naderende onweer terugvoer naar de haven. ‘De jongen zal nu wel thuis zijn uit school,’ zei hij.

‘Ja.’ En hoewel Seth zelfstandig genoeg was om ’s middags een paar uur alleen thuis te zijn, tartte Ethan het lot liever niet. Een jongen van tien, en dan ook nog met Seths temperament, trok problemen aan.

Over twee weken kwam Cam terug uit Europa, dus dan konden ze de zorg voor Seth weer delen. Maar vooralsnog was Ethan in zijn eentje verantwoordelijk voor het kind.

Het water in de baai was nu ruw en net zo loodgrijs als de lucht. Hoewel de boot hevig slingerend tegen de hoge golven op kroop om daarna terug te glijden in de dalen, maakten de mannen noch de hond zich zorgen. Simon stond in de boeg met zijn kop in de wind, zijn oren naar achter geblazen, zijn tanden ontbloot in een hondengrijs. Ethan had de vissersboot zelf gebouwd en wist dat die zich goed zou houden. En zich net zo weinig zorgen makend als de hond ging Jim in de luifel van de luifel staan om met zijn handen beschermend om het vlammetje van de aansteker een sigaret op te steken.

Aan de havenkant van St. Chris wemelde het van de toeristen. De mooie dagen van begin juni lokten de mensen de stad uit, verleidden hen weg te trekken uit de voorsteden van Washington DC en Baltimore. Ethan nam aan dat ze het kleine stadje met zijn smalle straten, zijn houten huizen en kleine winkeltjes schilderachtig vonden. Ze vonden het leuk om naar de vliegenvlugge vingers van de krabbenpellers te kijken, krokante krabkoekjes te eten of hun vrienden te vertellen dat ze een kom krabsoep hadden gegeten. Ze logeerden in een bed and breakfast – St. Chris mocht zich beroemen op niet minder dan vier daarvan – en spendeerden hun geld in de restaurants en cadeauwinkeltjes.

Ethan stoorde zich niet aan de toeristen. In tijden dat de baai weinig opleverde, hield het toerisme de inwoners van het stadje in leven. En wellicht kwamen een paar van diezelfde toeristen op een gegeven moment tot de conclusie dat een met de hand gebouwde houten zeilboot hun hartenwens was.

De wind was nog meer aangewakkerd toen Ethan afmeerde, en Jim

beendig op de kade sprong om de touwen vast te leggen. Door zijn korte benen en gedrongen lichaam zag hij eruit als een springende kikvors met witte rubberlaarzen en een vette honkbalpet.

Op een terloops handgebaar van Ethan ging Simon zitten, en hij bleef in de boot terwijl de mannen de krabben aan wal brachten en de wind de door de zon verbleekte groene luifel van de boot wild op en neer bewoog. Toen ze klaar waren, zag Ethan Pete Monroe naar hen toe komen. Zijn staalgrijze haar ging schuil onder een gehavende pet met een klep, zijn gedrongen lichaam was gestoken in een wijde kakibroek en een roodgeruit shirt.

‘Flink wat gevangen vandaag, Ethan.’

Ethan glimlachte. Hij mocht Mr. Monroe wel, ook al was de man zo gierig als de pest en runde hij Monroe’s Crab House met een stevig gesloten vuist. Maar bij Ethans weten klaagden alle eigenaars van krabconservenfabrieken dat ze te weinig winst maakten.

Ethan schoof zijn pet naar achteren en krabde zijn nek, die jeukte van het zweet en zijn vochtige haar. ‘Redelijk veel.’

‘Je bent vroeg binnen vandaag.’

‘Er komt onweer.’

Monroe knikte. Zijn krabbenpellers, die in de schaduw onder gestreepte luifels hadden zitten werken, maakten zich al klaar om naar binnen te gaan. De toeristen zouden straks ook voor de regen naar binnen vluchten, om koffie te drinken of ijs met slagroom te eten. Maar omdat hij voor de helft eigenaar was van de Bayside Eats vond hij dat helemaal niet erg.

‘Zo op het oog zou ik zeggen dat je daar iets van zeventig bushel hebt.’

Ethan grijnsde breed. Als mensen hadden gezegd dat hij er zodoende een beetje uitzag als een piraat zou hij zich niet beledigd hebben gevoeld, al zou hij wel verbaasd zijn geweest. ‘Eerder negentig, als u het mij vraagt.’ Hoewel hij de marktprijs tot op de penny kende, begreep

hij dat er zoals altijd onderhandeld moest worden. Dus haalde hij zijn zogenaamde onderhandelingsigaar tevoorschijn, stak hem aan en sloeg aan het onderhandelen.

Toen hij naar huis voer, begonnen net de eerste dikke regendruppels te vallen. Hij vond dat hij een goede prijs had gekregen voor zijn krabben – zijn zevenentachtig bushel krabben. Als ze de rest van de zomer ook zoveel vingen, zou hij erover gaan denken of het de moeite loonde volgend jaar honderd fuiken meer uit te zetten, misschien wel een parttimebemanning in dienst te nemen.

De oestervangst in de baai leverde niet meer zoveel op als vroeger omdat parasieten zoveel oesters hadden uitgeroeid. Daardoor waren de winters voor een visser zwaar. Een paar goede krabseizoenen was wat hij nodig had, dacht hij terwijl hij over de steeds ruwer wordende zee naar huis voer. Dan kon hij het leeuwendeel van de opbrengst in hun nieuwe bedrijf steken – en helpen het honorarium van hun advocaat te betalen. Bij die gedachte verstrakte zijn mond.

Het was toch godgeklaagd dat ze een advocaat nodig hadden. Ze zouden niet een of andere modieus geklede welbespraakte figuur hoeven te betalen om de naam van hun vader te zuiveren. Het zou trouwens toch geen eind maken aan de geruchten die in St. Chris de ronde deden. Die praatjes zouden alleen verstommen als de mensen een pikanter gespreksonderwerp vonden dan het leven en de dood van Ray Quinn.

En de jongen, dacht Ethan, uitkijkend over het water dat opspatte onder de gestadig neerkletterende regen. Sommige mensen roddelden maar al te graag over de jongen die naar hen keek met net zulke donkerblauwe ogen als Ray Quinn had gehad.

Wat er over hemzelf werd gezegd, deerde Ethan niet. Ze mochten over hem roddelen tot ze blaren op hun tong kregen. Maar hij vond het vreselijk dat mensen kwaadspraken over de man van wie hij met heel zijn hart had gehouden.

Dus zou hij zich uit de naad werken om de advocaat te betalen. En hij zou alles doen wat nodig was om het kind te beschermen.

Opeens trilde de lucht van een donderslag, die als kanonvuur weerkaatste van het water. Het werd zo donker als de nacht, en de zwarte wolken braken open. Maar ondanks de stromende regen meerde Ethan zonder zich te haasten af aan de steiger bij hun huis. Hij was nu toch al nat, en van een beetje meer water zou hij niet doodgaan.

Alsof Simon er hetzelfde over dacht, sprong hij uit de boot om naar de oever te zwemmen terwijl Ethan de touwen vastlegde. Nadat Ethan zijn lunchtrommeltje uit de boot had gepakt, ging hij met zijn natte laarzen klossend op de steiger op huis aan.

Op de achterveranda trok hij zijn laarzen uit. Dat was een gewoonte die hem was bijgebleven omdat zijn moeder hem in zijn jeugd zo vaak een uitbrander had gegeven als hij met modderige laarzen binnenkwam. Toch vond hij het geen probleem dat de druipnatte hond zich voor hem uit naar binnen wurmde.

Tot hij de glimmende vloer en het glanzende aanrecht zag.

Shit, dacht hij toen hij Simons pootafdrukken zag en de hond ter begroeting opgetogen hoorde blaffen. Er klonk een gil, nog meer geblaf, en toen begon iemand te lachen.

‘Simon, je bent drijfnat!’ De vrouwenstem was laag en melodieus en klonk geamuseerd.

Maar desondanks zo streng dat Ethan schuld bewust ineenkromp. ‘Eruit, Simon!’ riep hij. ‘Naar buiten! Blijf op de voorveranda zitten tot je droog bent.’

Toen hoorde hij nog een gil, het gegiechel van een klein kind en het geschater van een jonge jongen. De band is compleet, dacht hij terwijl hij de regen uit zijn haar streek. Zodra hij voetstappen zijn richting op hoorde komen, liep hij met grote stappen naar de bezemkast om een stokdweil te pakken.

Al maakte hij zelden haast, als het nodig was, kon hij snel zijn.

‘Ethan!’ Grace Monroe stond in de deuropening van de keuken en keek met haar handen op haar smalle heupen van hem naar de pootafdrukken op haar pas geboende vloer.

‘Ik dweil het wel op. Sorry.’ Toen hij zag dat de mop nog vochtig was, leek het hem verstandiger haar niet aan te kijken. ‘Ik dacht er niet bij na,’ mompelde hij terwijl hij een emmer in de gootsteen zette en de kraan opendraaide. ‘Ik wist niet dat je vandaag zou komen schoonmaken.’

‘Die is goed! Dus als ik niet kom schoonmaken, laat je natte honden met hun modderpoten door het huis rennen en de vloeren vuilmaken.’

Hij trok zijn schouders op. ‘Toen ik vanochtend wegging, was de vloer vuil. Ik dacht dat een beetje water geen kwaad kon.’ Toen ontspande hij enigszins. Vreemd genoeg duurde het de laatste tijd een paar minuten voordat hij ontspande als Grace er was. ‘Maar als ik had geweten dat jij hier was om me op mijn kop te geven, had ik Simon op de veranda gelaten.’

Toen hij zich lachend omdraaide, zuchtte ze. ‘Geef mij die mop maar. Ik doe het wel.’

‘Komt niets van in. Mijn hond, mijn troep. Ik hoorde Aubrey.’

Afwezig leunde Grace tegen de deurpost. Ze was moe, maar dat was geen wonder. Zij had die dag ook acht uur gewerkt. En die avond moest ze nog eens vier uur werken in Shiney’s Pub, waar ze serveerster was.

Soms wanneer ze ’s avonds in bed kroop, zou ze durven zweren dat ze haar voeten hoorde huilen.

‘Seth past op haar. Ik moest mijn rooster omzetten. Mrs. Lynley belde vanochtend om te vragen of ik morgen bij haar wilde schoonmaken in plaats van vandaag. Haar schoonmoeder uit DC had gebeld en had zichzelf uitgenodigd voor het avondeten. En volgens Mrs. Lynley beschouwt haar schoonmoeder het kleinste plukje stof al als een zonde tegen God en de mensheid. Ik dacht dat je het niet erg zou vinden als ik vandaag hier kwam in plaats van morgen.’